בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 83312-11-25 קוליוחין ואח' נ' אקומיוניטי - תאגיד חברתי למחזור פסולת אלקטרונית בע"מ **22 אוקטובר 2026**

לפני כב' השופטת עינת רביד – אב"ד

כב' השופט נפתלי שילה
כב' השופט יחזקאל אליהו

המערערים: **1. ניק קוליוחין**
2. דנית ליטאי

נגד

המשיבה: **אקומיוניטי - תאגיד חברתי למחזור פסולת אלקטרונית בע"מ**

נוכחים:
המערער 1 וב"כ עו"ד פז מוזר ועו"ד רעות פרידנרייך

ב"כ המשיבה עו"ד יגאל קווה ועו"ד יקיר בן גליל
נציג המשיבה מר רונן יואלי

פרוטוקול

בית המשפט:

משוכת הערעור אינה נמוכה. בית המשפט כתב פסק דין מנומק, מפורט, וקבע בו הכרעות עובדתיות שאינן פשוטות כלל למרשך ולכן אנו אומרים מראש שלא יהיה קל. אבל אדוני יכול לנסות.

ב"כ המערערים:

פסק הדין אכן מנומק ויש בו קביעות עובדתיות, אך החלק הזה הוא חסר נימוק וזה החלק של הסכום, איך ולמה 600,000 ₪, פס"ד מאד יוצא דופן.

בית משפט:

בימ"ש אומר שיש כאן זדון ופניה להרבה לקוחות. זה לא סתם פרסום, זה ספציפית ללקוחות. טרגוט של הלקוחות.

ב"כ המערערים:

כתבה של ערוץ 12, זה הבסיס, האם ראיתם את הכתבה זו? 20% רייטינג, 15%. המדינה או כל מי שצריך לדעת יודע, ואנו עתה הבאנו ושאלנו האם אתם מתכוונים לעשות עם זה משהו. אך בסיס

מסמך זה חתום דיגיטלי
חתימה מאובטחת ומוכרת

לשון הרע של הדברים, לא מדבר על כך שגם התבררו כנכונים. משרד הבריאות לוקח להם את הרישיון.

בית המשפט:
ראינו את הרצון להביא ראיות נוספות שבית משפט למטה לא קיבל. צריך לכתוב בכותרת על מה אתם משיגים. כתב הערעור. הפתיח. גם אם נניח לכך, קראתי את פסה"ד, לא עולה ממנו כתבת ערוץ 12. איני רוצה להיכנס לזה, זה לא היה בבית משפט.

ב"כ המערערים:
אשאיר את זה בקצה, ההבנה שלנו גם אם הפרסום היה פרסום שבימ"ש ראה בו חמור, אנו מדברים על פרסום אחד. אסביר. יש היום הרבה קבוצות ווצאפ, אם היתה קבוצה של 24 מנהלים, האם ראיתם את זה? האם אתם יודעים שעלולים להטיל עליכם קנס? זה בסוף פרסום אחד. אין הבדל בין שיחת טלפון לכתיבה בווצאפ ל- 24 אנשים. כתוב שלא יפצו בשל אותה לשון הרע יותר מפעם אחת. היו מקרים שלקחו פרסומים של חודש ימים.

בית המשפט:
אפשר לנתח את הדברים. מבחינת המבחנים של פלוני דווקא לא צודק.

ב"כ המערערים: יש 3 מבחנים, לא בהכרח מצטברים, בסופו של דבר יש שיקול הדעת האם מדובר באותו פרסום. אנו בוודאות עומדים ב- 2 מתוך 3 המבחנים. המבחן השלישי הוא תוכן הפרסום. הש' לא קבע פרסום שונה לכל אחד ואחד, להיפך, אומר שהיה טקסט, תשריט.

בית המשפט: לא אומר שכולם קיבלו אותו תשריט, חלק קיבלו שונה, זה הותאם ללקוח.

ב"כ המערערים: אך התוכן אותו תוכן. בערוץ 12 רואים שיש חברה שאמורה לטפל באיכות הסביבה, התוצר שנשלח למקום מסוים ופגיעה. זה הדבר. בכלל לא תבעו בגינו, את ערוץ 12 לא תבעו, זה האבסורד הגדול. הש' אמר שלוקח בחשבון שלא המציאו, הם חזרו על ערוץ 12, אך חזרה ל- 25 אנשים לא יכולה, איזה פיצוי היו פוסקים לערוץ 12 אם היה מגיע לתביעה.

בית משפט: זה לא לשון הרע. אם מישהו רוצה ספציפית לפנות ללקוחות זה יותר זדוני. זה לא כמו ערוץ 12 תחקיר עיתונאי, נקי, לטובת הציבור לכאורה. זה לא אותו דבר.

ב"כ המערערים: נכון, בחלק הזה לצערי לא הייתי שם. זה בדיוק העניין. אני חוזר למבחנים, הראשון, התוכן, הוא אותו תוכן. המבחן השני זה הזמן בין פרסום לפרסום. כבר הכירו בחודש ימים כפרסום אחד, כאן מדובר ביומיים. השלישי, בוחן את זהות הנמענים. אך מהעובדה שזה נעשה בטל' זה הופך את הפרסום לרב פרסומי?

בית המשפט: אבל זה שאתה פונה ספציפית, כל פניה נפרדת.

ב"כ המערערים: אם היו שמים את כולם בווצאפ.

בית המשפט: זה לא אותו דבר. בווצאפ זה באותו רגע להמון אנשים. כאן עשו אחד לאחד. המטרה לעורר פעולה, מסוג מסוים, דו שיח.

ב"כ המערערים: גם בווצאפ כל אחד יכול להגיב. אי אפשר להתעלם שזה נולד מערוץ 12 שלא נתבע בכלל, או שהשיחה הזו היא בדיוק שיחה שהיא אותו תוכן, אותה תקופה, אותו זמן. להגיע ל-600,000 ויותר עם שכר הטרחה, זה סכום אגדי. לא הביאו לקוח אחד שאמר אני אחרי השיחה הזו עזבתי אותם. לא הוכיחו. נכון שיש פיצוי ללא הוכחת נזק, אך זה לא שאין נזק. גם את מעריב שגם שם זה היה, לא תבעו. בית משפט אמר שלוקח בחשבון שלא המציאו אך פוסק את כל מה שכתבו, נכון שכתוב לצרכי אגרה, אך כל מה שתבעו קיבלו. איפה ההקלה שזה קודם היה בערוץ 12 או שזה פרסום אחד? בימ"ש לא דן בשאלה הזו בכלל, לא הסביר איך הגיע למספר. הנימוק לא קיים בפסה"ד. קבוצת ווצאפ יכולה להיות שיא הטיגוט, לוקחים את כל המנהלים לקבוצה אחת, אין שאלה לגבי הקנס. לא היו מתווכחים אם זה פרסום אחד, זה אחד, זה אותו דבר, זה שאח"כ ניהלו שיחות טלפון... זה לא יכול להיחשב אחרת. לוקחים את פס"ד פלוני, מה רלוונטי מהמבחנים? שניים כן, והשלישי, זה נכון שזה אדם אחד. גם פרסום אחד לאדם אחד זה לא 50,000 ₪ ויותר. אנו בוחנים להיקף שהגיע הפרסום, זה 24 אנשים. מפנה לפס"ד של המחוזי בנושא אזר שטרן, בו היו פרסומים, גם בטלויזיה ואח"כ כמה פעמים באינסטגרם, פייסבוק, בית משפט שם התערב וצמצם את הסכום לחצי כי קבע שהיו רק 2 פרסומים ולא כמות כמו שקבע השופט בבימ"ש שלום, ע"א 29812-11-24. כן מפנה לע"א 51548-09-22. גפן נ' ניסן. לדעתי התיק הזה נמצא בבימ"ש זה בערעור. אנו לא מבינים למה שהש' התכוון, באיזה דרך עשה את החישוב, פשוט נתן את כל הסכום, לא הייתי שם, מקריאת פסה"ד רואים שהש' פסק לדעתי אחרי שנתיים וחצי ששמעו את התיק. עושה רושם שהוא מאד כעס על מה שראה. אך גם אם זאת, גם אם זה לא עיתונאי שפעל נגד המתחרה העסקי שזה מה שכתב.

בית משפט:

מספיק לקרוא את עדויות הנתבעים, לא צריך אפילו לראות את העדים, העדויות מדברות בעד עצמן.

ב"כ המערערים: מתוך הכעס אני אומר נולד פס"ד שברמת הפסיקה וברמת הנזקים שלא הוכיחו בבימ"ש, הסכום מופרז ולא מנומק. אי אפשר למחוק כי יש על כך גם פסקי דין. בימ"ש אמר שלקחו את הרישיון בהצדקה לאור העבר. אם ניקח גם את העובדה שהדברים נולדים בערוץ 12, עם הקהל הכי גדול.

בית המשפט: נאמר שמדובר בקמפיין מאורגן.

ב"כ המערערים: היתה אפשרות ולכאורה מה יותר קל מלהוכיח רק בלהביא שני מנכ"לים שיגידו שהם בעקבות השיחה... באמת הפיצוי עם ש' שכועס יכול להיות 160,000 ₪ ותרעומת ב- 40,000 ₪ אך לא לשנות את הכללים שמדברים על פרסום אחד.

ב"כ המשיבה:

כנראה ששולחי המערערים לא למדו דבר. אחרי הביקורת הקשה, זה פס"ד ייחודי שבימ"ש קובע קביעות חדות ברורות, גם לגבי מהימנות. אחרי הביקורת הקשה ממשיכים במשחק. החליפו עורך דין כדי שיוכל לטעון טענות חדשות. אם קודם טענו הגנה עיתונאית, פה מדובר בשני אנשים פרטיים. איך גורמים לשני אנשים פרטיים מסכנים לשלם מאות אלפי שקלים פיצוי בגלל כתבה. גם כאן טיעון חברי, אין ערעור על העובדות, סתר לחלוטין את פסה"ד. התביעה לא היתה על ערוץ 12, אלא על התשריט, עמ' 133 לנומרטור שלנו, שבוצעו שיחות טל', התשריט מאזכר כתבה אך מתייחס לתסקיר הפורום. אח"כ יצא גם אי מייל אחרי השיחה. בו כבר עולים מדרגה, שהפסולת מועברת לגורמים עוינים. נוח לחברי להגיד הכתבה, אבל זה פשוט לא נכון. ההגדרה מדהימה, משרד לניהול קמפיינים... כפי שכתוב בפסה"ד, הוא נאלץ ממש לכתוב, אחרי שראה את כל התמונה, זו פרשה חמורה ביותר. בד"כ זה נשאר חבוי, פרשה חמורה, ובימ"ש כותב שלא רק ששיקרו לבימ"ש, לא רק שעשו כל זאת, אלא גם טירגתו את הלקוחות בצורה ספציפית, הרכיבו רשימה מסודרת, יש סדרי עדיפויות, מתקשרים לאנשים. כשאדם מקבל טל' מתחקירנית, ילדה צעירה, הוא מתייחס לכך ברצינות, לא רואה את זה רק כפרסום סתמי בעיתון. מאיימים עליו. עמ' 30 לפסה"ד. לא מסתפקים בלהביא לו מידע. משחירים את התובעת, אומרים דברים נוראיים ומאיימים עליו. זה קבוצת ווצאפ? לינק לערוץ 12? שום דבר. לא פגעו רק במרשי אלא בעבודה העיתונאית. את זה בימ"ש כותב. וכשקובעים פיצוי זה חלק מהעניין, זו הפגיעה הקשה, מעשה הנבלה הזה. צריך להזהיר שמעשה כזה לא ישתלם. אמר שאם היה נותן לפי כל הפרסומים, הייתי עובר הרבה יותר. יש תשריט, שיחות,

מייל שמוסיף פגיעה בבטחון המדינה, פרסומים נוספים. מבחן העזר השני, פרק הזמן, פס"ד פלוני מדבר על כך, פרסום לקבוצה מאד גדולה, אתה לא יודע מי קרא ומי לא. יש לקחת את פסה"ד בערבון מוגבל. כאן זה אחרת, פה כל אחד קיבל יחס פרטני. צריך לראות כל פרסום לזה שלו, זה טירגוט של בן אדם. כל אחד בנפרד. למבחן השלישי, אותו דבר, יש כאן שונות, לא מדובר במשהו משותף לאנשים. לקחו אדם, טירגטו חברה חברה. אפילו לא מכתב לאיגוד כלשהו, להפנות תשומת לב. המטרה שלהם היתה להפחיד אותם, לעבור למישהו אחר. כל סיפור הוא בפני עצמו. גם במבחן העזר השלישי אנו עומדים, ושוב לא מדובר בכתבה ערוץ 12. עוסקים גם בשיקול מדיניות, איזה שיקול יכול להיות שחברה כזו והלקוח שלה מבקשים לפגוע, והכל עובדות בפסה"ד, לפגוע במתחרה היחיד שלה, ברור לכולם אם זה מצליח, הוא נשאר לבד. משקרים לכולם, גם לבימ"ש. מה השיקול לראות בכך פרסום אחד? זה המקרה לשים תמרור אזהרה, שהמשרד הזה ואחרים יזהרו להם, צריך פיצוי משמעותי למנוע זאת. זה מסר.

ב"כ המערערים:

אפשר היה לקחת את הפרסום ולהפיצו ב- 12 כלי תקשורת אחרים. אי אפשר להמציא, חברי אומר שלחצו ואיימו עליהם, אני קורא מה שהיה בבימ"ש למטה, הרשימה של אותה גב' שמשוחחת, היא עונה: אני אבדוק, אחזור אליך וכד'. אותה גב' העבירה את המידע, היתה באמת יכולה ללחוץ על איזה מנכ"ל? זו לא שיחה אינטראקטיבית. היום יש שני פס"ד שאומרים שהחברה זו לא יכולה לעסוק במה שהיא מתיימרת לעסוק. אם מדובר בנזק לחברות, לא הביאו אחת. איך אפשר לפסוק כזה סכום גבוה כשאין נזק? זה ניסיון לרדוף כי הבינו שיאבדו את הרישיון, זה לא בגלל שיחות הטל'. הם עשו בתחום דברים שלא עושים. זה מה שאמרו עליהם בסוף. מנסים להגיד פגיעה בביטחון המדינה. היה משפט כאילו עבר לגורמים עוינים, לא כך. בפני עצמו זה בקושי פרט לוואי. חברי אומר שפסה"ד עוסק גם בעניין של חינוך והגנה על העבודה העיתונאית. אני האחרון שאנסה לפגוע ואומר שצריך לפגוע בחירות העיתונאית. מכאן להגיד אני אפסוק פי 4, 5 בלי שהביאו ראיה על נזק? הגיעו כאן ל- 750,000 ₪, לפסיקת פיצוי ללא הוכחת נזק.

ב"כ המשיבה:

חברי עתה המשיך על הראיות הנוספות פעם נוספת. מעבר לכך שלא יכול להתייחס לזה ועצם הגשתם פסולה. לגבי האיום, אני מפנה לעמ' 19 לפסה"ד, פסקה שניה בסוף.

<u>לאחר הפסקה</u>

בית המשפט:

אנו באמת חושבים שזה על הצד הגבוה מבחינת לשון הרע, אך חושבים שבמקרה הזה זה מוצדק, אפשר להצדיק גם מתוך המבחנים שהוצגו, סוג של להלך איימים על כל מי שפנו אליו, לכן הסנקציה חייבת להיות כלכלית, אחרת אנו מאבדים את הרעיון, זה תיק מיוחד, אפשר רק להציע לב"כ המערערים לחזור בו מהערעור, וכך לא נפסוק הוצאות בערעור. אם ב"כ המערערים רוצה להעמיד זאת למבחן בפס"ד, ההוצאות גבוהות מאד. זה מה שאנו מציעים אחרי שקראנו, שמענו והתייעצנו.

לאחר הפסקה:

ב"כ המערערים:

בלב כבד, נקבל את המלצת בביהמ"ש לחזור בנו מהערעור ללא צו להוצאות.

ב"כ המשיבה:

משאיר לשיקול דעת.

פסק דין

בתום הדיון ולאור הקשיים שהוצפו, המלצנו למערערים לחזור בהם מן הערעור.

המערערים קיבלו את ההמלצה.

הערעור נדחה.

אין צו להוצאות בערעור.

הערובה שהפקידו המערערים על פירותיה, תושב להם באמצעות בא כוחם.

ניתן והודע היום י"א חשון תשפ"ז, 22/10/2026 במעמד הנוכחים.

עינת רביד, שופטת | נפתלי שילה, שופט | יחזקאל אליהו, שופט

ניתן והודע היום י"א חשוון תשפ"ז, 22/10/2026 במעמד הנוכחים.

הוקלד על ידי אסתר סודאי